

JACKSON, MISSISSIPPI
(1524 de kilometri de mers)

Capitolul 1

*Un lucru nu e un lucru până
când nu-l rostești cu voce tare.*

Sunt Mary Iris Malone și nu sunt bine.

Capitolul 2

Inconfortabila apropiere a străinilor

1 septembrie – după-amiază

Dragă Isabel,

Ca membru al familiei, ai dreptul să știi ce se petrece. Tata este de acord, dar spune că ar trebui să evit „subiectele grave, aducătoare de disperare“. Când l-am întrebat cum propune el să fac asta, ținând cont că familia noastră este predispusă la o disperare fundamentală, a dat ochii peste cap și și-a umflat nările, cum face el. Chestia este că sunt incapabilă să înfloresc lucrurile, așa că iată. Adevărul gol-goluț, în stil Mim. Plin până la refuz de „subiecte grave, aducătoare de disperare“.

Acum mai bine de o lună m-am mutat de pe pășunile verzi din Ashland, Ohio în pustietatea secetoasă din Jackson, Mississippi, împreună cu tata și cu Kathy. Între timp, se poate să fi intrat în niște bebele la noua mea școală. Nicio belea cu B mare, înțelegi tu, dar asta reprezintă o distincție prea subtilă pentru adulți, atunci când sunt hotărâți să distrugă tinerețea unui copil. Noul meu director este un astfel de om. A convocat pentru azi dimineață la ora zece o ședință al cărei singur punct de pe ordinea de zi urma să fie comportamentul urât al lui Mim Malone. Kathy

a făcut schimb de tură la Denny's¹ ca să poată participa împreună cu tata în calitate de reprezentant parental. Eram la ora de algebră, îl urmăream pe domnul Harrow dezvoltând o poveste de iubire cu polinoamele lui, când numele meu a început să răsune pe holurile de culoarea coralului.

„Mim Malone este rugată să se prezinte la birul directorului Schwartz. Mim Malone, la biroul directorului.“

(Nu-i nevoie să-ți spun că n-am *vrut* să mă duc, dar difuzorul dispune și elevul se supune, așa au mers lucrurile dintotdeauna.)

Anticamera de la intrarea în biroul directorului era umedă și decorată sufocant în nuanțe de ruginiu și alte marouri. Peste tot domneau afișe inspiraționale: îndemnuri formate dintr-un cuvânt sau vulturi planând deasupra unor munți albaștri majestuoși.

Mi-a venit să vomit, am înghițit la loc.

— Poți să intri dincolo, a zis secretara fără să ridice privirea. Te așteaptă.

În spatele biroului secretarei, ușa grea de stejar a directorului Schwartz era crăpată de două degete. Apropiindu-mă de ea, am auzit de cealaltă parte voci grave.

— Cum spuneți că o cheamă pe mama fetei? a întrebat directorul Schwartz, cu glasul înfundat de mustața lucioasă șaptezecistă, o rămășiță a zilelor lui de glorie, fără în-doială.

— Eve, a zis tata.

Schwartz:

— Exact, exact. Ce păcat! Sper că Mim îți este recunos-cătoare pentru implicarea ta, Kathy. Cerul mi-e martor că are mare nevoie de o figură maternă în perioada asta.

Kathy:

¹ Lanț de restaurante populare din SUA, deschise non-stop.

— Cu toții vrem ca Eve să se facă bine, să știți. Și o să se facă. O să învingă boala. Eve este o luptătoare.

De cealaltă parte a ușii, eu am înlemnit – și pe dinăuntru, și pe dinafară. *Boală?*

Schwartz (oftează):

—Mim știe?

Tata (altfel de oftat):

— Nu. Nu ni s-a părut momentul potrivit. Școală nouă, prieteni noi, o mulțime de... evenimente noi, după cum vedeți.

Schwartz (chicotește):

— Absolut. Ei, sper că lucrurile o să se rezolve pentru Eve la... unde ați spus că este?

Tata:

— Cleveland. Vă mulțumim. Și noi sperăm la mai bine.

(Toate personajele grandioase, Iz, fie ele în cărți sau pe ecran, sunt multidimensionale. Cele pozitive nu sunt mereu pozitive, cele negative nu sunt mereu negative și orice personaj în totalitate bun sau în totalitate rău pur și simplu n-ar trebui să existe. Ține minte asta când îți voi povesti comediile care urmează: deși nu sunt o ticăloasă, nu sunt imună la ticăloșie.)

Eroina Noastră se întoarce de lângă ușa de stejar, iese calmă din birou, din școală, din curtea școlii. Pășește uluită, încercând să pună lucrurile cap la cap. De pe terenul de fotbal fac caterincă de ea niște capete pătrate de atleti, dar ea nu-i aude. Pantofii ei de nădejde cumpărați de la un magazin cu lucruri donate o poartă pe trotuarul crăpat, în timp ce se gândește la cele trei săptămâni fără scrisori și fără telefoane de la mama ei. Eroina Noastră o ia prin spate pe la Taco Hole, pe scurtătură, ignorând mirosul puternic. Pășește pe străzile pustii ale noului ei cartier, ocolește stejarul înalt până la cer și se oprește o clipă în

umbra noii sale locuințe. Se uită în cutia poștală – goală. Ca de obicei. Scoate telefonul și formează numărul mamei pentru a suta oară, aude a suta oară aceeași doamnă-robot, se simte descurajată pentru a suta oară.

Ne pare rău, acest număr a fost deconectat.

Închide telefonul și se uită în sus la noua ei casă, o casă cumpărată datorită prețului ei mic, mic de tot, cel mai mic cu putință. „Sticlă și beton și piatră“, murmură ea refrenul unuia dintre cântecele care-i plac cel mai mult. Zâmbește, își prinde părul la spate într-o coadă de cal și termină ver-surile: „Doar o casă, cămin niciodată.“

Dând buzna pe ușa de la intrare, Eroina Noastră urcă treptele câte trei odată. Ignoră mirosul de casă nouă – o combinație de dezinfectant, tace și împotrivire încăpățânată – și dă fuga în camera ei. Aici, își umple credinciosul rucsac JanSport cu lucruri de stat peste noapte, o sticlă de apă, articole de toaletă, haine de schimb, medicamente, vopsea de război, demachiant, o pungă de chipsuri. Intră iute în dormitorul tatălui și al mamei vitrege și îngenunchează în fața comodei feminine. Eroina Noastră se întinde peste teancul de dresuri și de lenjerie împăturite cu grijă din sertarul de jos și scoate o cană de cafea cu eticheta HILLS BROS. ORIGINAL BLEND. Deschide capacul, trage afară un sul gros de bani și numără bancnote de douăzeci până ajunge la opt sute optzeci de dolari. (Maștera cea rea a supraestimat secretul acestei ascunzătorii, pentru că Eroina Noastră vede *tot*.)

Adăugând cutia cu bancnote lucrurilor din rucsac, iese în fugă din casa-dar-nu-și-căminul-ei, aleargă aproape un kilometru până la stația de autobuz și ia o cursă orășenească până la autogara din Jackson. Își cunoaște deja destinația de ceva vreme: Cleveland, Ohio, 1524 de kilometri

distanță. Până azi, însă, n-a fost sigură cum și când va pleca.

Cum: cu autobuzul. Când: imediat, cu toată viteza, cât ai clipi.

Gata tabloul.

Dar tu ești o adevărată Malone și prin urmare asta nu-ți va fi de ajuns. Ai nevoie de mai mult decât unde, când și cum – vei vrea să știi de ce. Te vei gândi *De ce Eroina Noastră nu face pur și simplu... (adaugă aici o soluție genială)?* Adevărul este că motivele sunt greu de explicat. Mă sprijin pe o grămadă de motive și știu prea puțin cum am ajuns aici.

Poată că exact asta va fi ceea ce ai în față, Iz: Cartea Motivelor mele. Voi expune de ce-urile din spatele ce-urilor și vei vedea tu însăși cum s-au adunat Motivele. Consideră mica discuție clandestină dintre tata, Kathy și Schwartz drept Motivul #1. Până la Cleveland e drum lung, mă voi strădui să le etalez și pe celelalte, dar deocamdată află un lucru: poate că Motivele mele sunt greu de înțeles, dar obiectivele mele sunt foarte simple.

Să ajung la Cleveland, să ajung la mama.

Mă înclin în fața mea.

Îmi accept misiunea.

Închei și semnez,
Mary Iris Malone, a mai a
dracu' salvatoare de mamă

Contează prea puțin că redesenez conturul omulețului din linii de pe coperta acestui jurnal. Omuleții din linii arată veșnic anemici.

Îmi dau coada peste umăr, îmi lipsesc fruntea de fereastră și mă minunez de lumea de-afară. Înainte să apară în peisaj diabolicul Mississippi, minunările mele erau magnifice și fără egal. De la o vreme au devenit nu știu cum... oarecare. Tragic de mediocre. Ca să pună capac la toate, un potop de proporții biblice pedepsește pământul chiar în clipa asta, iar eu nu mă pot împiedica să mă gândesc că exact asta merită. Îndes jurnalul în rucsac și iau flaconul de Abilify¹. Scoți, înghiți, repeți zilnic: devine un obicei, iar obiceiul este sfânt, așa zice tata. Înghit pastila, apoi îndes nervoasă flaconul la loc în sac. Și asta face parte din obișnuință. Așa zic eu.

— Ce naiba cauți aici, don'șoară?

Văd întâi ciuful, un smoc înalt de păr deasupra primelor două scaune din față. E ud leoarcă și înclinat ca Turnul din Pisa. Posesorul lui – un angajat al companiei de autobuze Greyhound pe nume Carl, după ecusonul ud de la rever – este uriaș. Ba se mai și clatină. Țintuindu-mă în continuare din priviri, scoate ca prin minune un burrito, îl despachetează, mușcă din el.

Enchanté, Carl.

— Țasta-i autobuzul pentru Cleveland, nu? îl întreb scormonind în rucsac. Am bilet.

— Don'șoară, zice el cu gura plină, din partea mea, po' să ai și biletul de aur din ciocolata cu surprize. Încă n-am început îmbarcarea.

În mintea mea, o mulțime de Mim minuscule trag cu săgeți aprinse în Carl, doborându-i ciuful la pământ într-o pâlălaie de flăcări. Înainte ca vreuna dintre aceste Mim metafizice să mă bage în belea, îmi răsună în urechi vocea mamei, repetând refrenul copilăriei mele: „Omoară-l cu

¹ Medicament antipsihotic folosit în tratamentul schizofreniei și al tulburării bipolare la adulți și la adolescenți.

amabilitatea, Mary. Desființează-l cu ea. “ Adopt un zâmbet de fetișcană și accentul britanic al mamei.

— Să fiu a naibii, frumoasă uniformă ai, meștere! Îți pune în evidență pectoralii.

Ciuful Înclinat mestecă liniștit din burrito, se întoarce, îmi face semn spre ușa deschisă. Îmi arunc rucsacul pe un umăr și mă strecor pe culoarul dintre scaune.

— Serios, prietene. Ai niște pectorali beton.

Ies pe ușă în toiul vijeliei înainte să-mi poată răspunde. Nu cred că asta înțelegea mama prin a-l omorî cu amabilitatea, dar, sincer, în clipa asta nu mă simt în stare să fiu altfel.

Îmi trag gluga hanoracului peste cap și traversez stația spre un refugiu, sărind peste o jumătate de duzină de băltoace. Sub acoperiș, șapte-opt oameni stau umăr lângă umăr, uitându-se la ceas sau recitind ziare, orice ca să evite să bage în seamă incomoda apropiere a străinilor. Mă strecor lângă un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat cu un poncho și mă uit la apa care curge de pe marginea coperținei ca o cascadă cât o foaie de hârtie.

— Åsta e al tău? zice Bărbatul Poncho de la câțiva centimetri.

„Te rog, nu-l lăsa să vorbească cu mine, te rog, nu-l lăsa să vorbească cu mine!“

— Scuză-mă, zice el înghiontindu-mă în rucsac. Cred că ghiozdanul tău cântă.

Trag rucsacul în față și scot telefonul mobil. Tonurile melodioase din „I Just Called to Say I Love You“¹ a lui Stevie Wonder răsună între pereții micii noastre închisori de pânză și apă. Stevie doar fredonează atunci când sună

¹ „Te-am sunat doar ca să-ți spun că te iubesc“ – melodie cântată de Stevie Wonder.

Kathy, contrazicând întru totul afirmația sentimentală a versurilor.

— Ce drăguț, zice Bărbatul Poncho. Prietenul tău?

— Mama vitregă, șoptesc eu, privind fix ecranul.

Kathy a setat melodia ca să fie „tonul ei special de apel“. Aveam de gând s-o schimb în ceva mai potrivit, „Marșul Imperial“ al lui Darth Vader¹, de exemplu, sau vocea aceea de robot care repetă iar și iar „Atențiune! Atențiune!“.

— Probabil că sunteți apropiate.

Cu telefonul cântător într-o mână, mă întorc spre individ.

— Poftim?

— Cântecul. Tu și mama ta vitregă sunteți apropiate?

— A, da, sigur, zic eu, punându-mi la bătaie toate resursele de sarcasm.

Nu răspund la telefon și-l îndes în rucsac.

Suntem nedezipite.

El dă din cap și zâmbește cu gura până la urechi.

— Asta-i fantastic.

Nu spun nimic. Rația mea de conversație cu un străin a fost consumată în mod oficial. Pentru tot deceniul.

— Unde mergi, scumpo? mă întrebă el.

Ei, cu asta s-a terminat.

Respir adânc, pășesc prin mini-cascadă și ies în ploaie. Continuă să toarne cu găleata, dar nu-mi pasă. Este prima ploaie de toamnă, preferata mea din an. Și, din cauza asta, sau poate a descărcării de adrenalină pe care mi-a provocat-o hotărârea luată astăzi, mă simt nesăbuită – ori sinceră, poate. Uneori e dificil să faci diferența.

Mă întorc spre Bărbatul Poncho și observ că are ochii umezi și strălucitori, dar nu de la plâns sau de la ploaie.

¹ Personaj negativ din filmul *Războiul stelelor*.

E vorba despre cu totul altceva. Pentru o fracțiune de secundă, am senzația ciudată că toți și totul în jurul nostru s-au dizolvat. Suntem doar noi doi, blestemați să ne înfruntăm unul pe celălalt printre stihiiile naturii dezlănțuite din stația asta, pentru absolut totdeauna.

— Știi, strig eu ca să acopăr zgomotul ploii, rupând blestemul. Am șaisprezece ani.

Celelalte persoane de sub copertină se uită acum la noi, incapabile să mai ignore inconfortabila apropiere.

— Bine, zice el și dă afirmativ din cap, zâmbind în continuare cu ochii aceia sticloși.

Îmi dau la o parte de pe față o șuviță de păr udă learcă și strâng bine șnurul glugii.

— Chiar n-ar trebui să intri-n vorbă cu fetele. În stația de autobuz. E cam bizar, omule.

Udă până în măduva oaselor, cugetând la nebunia lumii, țopăi printre băltoace spre ușile Autogării Greyhound din Jackson. Lângă Poarta C, un bărbat scund cu pălărie de tweed îmi întinde un fluturaș.

OFERTĂ SPECIALĂ DE ZIUA MUNCII
PATRU DOLARI CINCIZECI PUIUL GENERAL TSO¹
DE CE SĂ PLĂTEȘTI MAI MULT? HAI LA NOI!
SUNTEM FAIMOȘI.

Fluturașul e o piesă de domino, prima, cea care dă brânci unui șir de amintiri: un răvaș gol dintr-o prăjiturică răscolește amintirea obiceiurilor de Ziua Muncii², amintirea lui Elvis, amintirea focurilor de artificii, amintirea felului

¹ Fel de mâncare chinezească.

² Sărbătoare legală americană celebrată în prima zi de luni din septembrie.

Ținutul țânțarilor

în care obișnuiau să se petreacă lucrurile, răscolește, răscolește...

De la o mie cinci sute de kilometri distanță, simt că mama are nevoie de mine. Țasta e un lucru pe care-l știu sigur și îl știu mai bine, mai puternic, mai din plin decât am știut vreodată ceva.

Patru zile până la Ziua Muncii.

Nouăzeci și șase de ore.

Nu se poate să întârzii.

Capitolul 3

În Greyhound, spre nord

1 septembrie – după-amiază

Dragă Isabel,

Așadar, sunt plictisită. Într-un autobuz. Înghesuită lângă o doamnă în vârstă care se tot apleacă spre mine ca și cum ar vrea să înceapă o conversație. Ca să-mi păstrez sănătatea mintală, o să scriu.

Ziua Muncii este Motivul #2.

Îmi dau seama la ce te gândești. „Pe bune, Mim? Ziua Muncii?” Și pe bună dreptate. Ce-i așa de special la prima zi de luni din septembrie ca să închidă guvernul toată țara în cinstea ei? Sincer, dacă nu s-ar închide școlile și n-ar fi mai multe *happy hours*¹, nu sunt sigură dacă lumea ar ști că există.

Eu aș ști.

De o Zi a Muncii, acum șase sau șapte ani, mama s-a ridicat în mijlocul cinei și m-a întrebat dacă n-aș vrea să ies cu ea la plimbare. Tata a rămas cu capul plecat, jucându-se cu mâncarea din farfurie. „Evie“, a șoptit el, fără să

¹ Ore în care un bar sau un restaurant oferă consumație la prețuri mai mici.

Ținutul țânțarilor

ridice privirea. Țin minte că am râs fiindcă părea că și-ar fi botezat așa mâncarea. Mama a spus ceva despre beneficiile mișcării după masă, m-a luat de mână, am ieșit amândouă pe ușă și am pornit pe străzile liniștite din cartier. Am râs și am vorbit și iar am râs. Îmi plăcea când era așa, tânără și veselă și dornică să rămână tânără și veselă, când nu conta ce-o să se întâmple mâine sau poimâine, nu conta decât să fii Tânăr și Vesel Acum.

Un lucru foarte rar.

În fine...

Atunci am găsit locul ăla. Sau mai degrabă pe *ei*. Oamenii noștri.

Locuiau pe Intrarea Utopia, dacă-ți vine să crezi – o mică fundătură înghesuită în spatele cartierului. Când am cotit pe străduță, parcă am intrat prin oglinda lui Alice¹, numai că în loc de Jabberwock și de Dama de Cupă² am găsit revoluționari și idealști, oameni care sfidau autoritatea, oameni care refuzau să se supună mediocrității de suburbie. În timp ce restul cartierului se uita la televizor sau juca jocuri video, fundătura aceea se dezlanțuia cât pentru o viață.

Ei înțelegeau ce însemna Tânăr și Vesel Acum.

De fiecare Zi a Muncii, m-am întors acolo cu mama. Am împărtășit cu ei frigerea porcilor la proțap, standurile cu limonadă, gălețile cu bere, muzica dată tare și vacarmul copiilor, fluturatul de steaguri, artificiile și înfulecatul. Am făcut-o cu tupeu, cu poftă și cu sete, știind prea bine că vor urma încă 364 de zile până când o să mai avem parte de așa ceva. (În primul an, ne-am întors acolo de Ziua Eroilor³ –

¹ Referire la cartea *Alice în Țara din Oglindă* de Lewis Carroll.

² Personaje din aceeași carte.

³ Sărbătoare oficială americană ținută în fiecare ultimă zi de luni din luna mai.

canci! Nimic. Arăta ca un stadion de baseball gol. La fel și de 4 Iulie. Cred că Intrarea Utopia semăna mai degrabă cu Narnia sau cu oglinda lui Alice, din punctul ăsta de vedere. Nu era niciodată acolo unde – sau mai degrabă *atunci când* – credeai că va fi.)

Concluzie: în fața mediocrității din suburbii, Intrarea Utopia propunea o revoltă cinstită până la cer, iar noi adorăm fiecare minut de revoltă.

Iată cadrul, așadar.

Să vedem acum urmarea.

Anul trecut de Ziua Muncii, chiar în toiul artificiilor, mama a pus berea jos și a început să spună mulțumesc și noapte bună. Ceva nu părea în regulă – nu plecam niciodată atât de devreme. Dar nu m-am împotrivit. Ce voia ea, voiam și eu. Am urmat-o fără tragere de inimă de cealaltă parte a oglinzii. Am admirat artificiile de la distanță, ținându-ne de mână pe drum (da, mă țin de mână cu mama, dar pe de altă parte nimic altceva din relația noastră n-a fost vreodată convențional). Dintr-odată, mama s-a oprit brusc, stană de piatră. Imaginea asta – silueta mamei decupată pe cerul negru, în timp ce în jur explodau artificii – este o amintire pe care am păstrat-o bine, una pe care o pot scoate oricând ca să mă uit la ea, ca să mi-o evoc așa mereu și mereu și mereu și mereu... pentru nesfârșite mereuri. „Mary“, a șoptit. Nu se uita la mine și mi-am dat seama că mintea ei era undeva unde eu nu puteam ajunge. Am așteptat ca mama să spună ce avea de spus, așa se întâmpla întotdeauna între noi. N-avea rost s-o îmboldesc. Am rămas câteva minute pe trotuarul liniștit, prinse între revoltă și mediocritate. Pe măsură ce artificiile din depărtare se răreau, trotuarul nostru devenea mai întunecat, de parcă acțiunile pirotehnice din Utopia ar fi fost singura sursă de lumină din oraș. Abia atunci mama mi-a dat

drumul la mână și s-a întors. „Am fost frumoasă, cândva“, a șoptit. „Dar el nu m-a iubit niciodată.“

A spus-o pe un ton oarecare, ca un june cu ochi negri care și-ar fi cântat drama în versuri-clișeu. Dar mama nu era tânără iar acesta nu era un clișeu.

„Cine?“ am zis eu încet. „Tata?“

Nu mi-a răspuns. În cele din urmă, a început să meargă către casă, spre mediocritate, departe de revolta strălucitoare. Am urmat-o în tăcere tot restul drumului.

Țin minte asta ca și cum ar fi fost ieri.

Țin minte pentru că atunci ne-am ținut de mână pentru ultima dată.

Închei și semnez,
Mary Iris Malone, revoltata formidabilă

— Interesantă încălțăminte. De unde poți să faci rost de pantofi ca ăștia?

Cred că am ținut-o la distanță pe doamna în vârstă cât de mult s-a putut.

— De la magazinele cu donații, am zis, îndesându-mi jurnalul în rucsac.

— Care dintre ele?

— Nu știu... Nu prea-mi aduc aminte.

— Hmm. O grămadă de barete, nu? Și foarte colorați.

Doamna în vârstă are dreptate. Numai anii '80, cu electro-popul lor fucsia, puteau produce ghete atât de orbitor de flamboaiante. Patru barete velcro fiecare, pentru orice eventualitate. În dulapul meu de-acasă zace un întreg pluton de adidași nepurtați, încercările lui Kathy de a înlocui cât mai multe lucruri din viața mea dinainte.

— Mama mea vitregă îi urăște, zic eu și mă reazem de spătarul scaunului.

Doamna în vârstă se încruntă și se apleacă să se uite mai bine.

— Eu sunt de-a dreptul fermecată de ei. Sunt epatanți, să știi.

— Mulțumesc, zic eu zâmbind.

Epatanți. Ce cuvânt! Mă uit în jos la pantofii ei din piele albă speciali pentru mers, cu tălpi groase de șapte centimetri și prinși cu o bandă lată de velcro.

— Și ai dumneavoastră sunt faini.

Ce începe ca un chicotit se termină într-un hohot zgomotos, în toată legea.

— *Très chic, non?*¹

Recunosc, la început am fost circumspectă să mă așez lângă o doamnă în vârstă: cocuri-stup, bluze tricotate pe gât, miros de supă de ceapă și de moarte iminentă. Dar autobuzul se umpluse și aveam opțiuni foarte limitate în alegerea colegului de scaun: fie bătrâna, fie Bărbatul Poncho cu ochi sticloși, fie un tip de o sută cincizeci de kilograme care seamănă cu Jabba the Hutt². Așa că m-am așezat. Coc stup? Avea. Bluză tricotată pe gât? Avea. Nimic care să ofenseze poliția geriatrică. Dar mirosul...

Am încercat să-l definesc încă de când m-am așezat lângă ea. Absolut ne-geriatric. Mai degrabă... un amestec parfumat. Poduri abandonate, pleduri făcute de mână. Nenorocite de fursecuri proaspăt coapte cu... un praf de scorțișoară. Exact așa!

Doamne, ador scorțișoara!

¹ „Foarte șic, nu?“ (în limba franceză în original).

² Personaj din *Războiul stelelor* (un extraterestru foarte gras, care seamănă cu un melc).

Doamna în vârstă se foiește în scaun și poșeta îi alunecă din greșeală pe podea. Văd că are în poală o casetă de lemn nu mai mare decât o cutie de pantofi. E de culoare roșu-închis și are încuietore de alamă, dar ce sare în ochi este felul cum o ține cu mâna stângă: atât de strâns încât i s-au albit încheieturile degetelor.

Ridic poșeta și i-o dau. Se îmbujorează și o pune deasupra casetei de lemn.

— Mulțumesc, spune, și-mi întinde mâna. Apropo, eu sunt Arlene.

Degetele ei strâmbe se îndreaptă în toate direcțiile, zbârcite sub un păienjeniș de vene umflate și de inele oxidate. Deloc surprinzător, îi simt mâna fină în palma mea; surprinzător, asta-i destul de plăcut.

— Eu sunt Mim.

Bătrâna ridică aceeași mână ca să-și aranjeze cocul.

— Ce nume interesant. *Mim*. Aproape la fel de interesant ca încălțăminte.

Zâmbesc politicos.

— E un acronime, de fapt.

— Un ce?

— Numele meu adevărat este Mary Iris Malone. Mim nu-i decât un acronim, dar când eram mică credeam că se spune *acronime* și asta mi se părea absolut normal.

— Acronime. Ce inteligent, zice Arlene.

— Pe bunica o chema Mary.

— Foarte frumos.

Ridic din umeri.

— Probabil. Nu prea cred că...

— Se potrivește cu pantofii? zice ea zâmbind și înghiontindu-mă în coaste.

Arlene se dovedește plină de surprize, cu pantofii ei cu velcro și modul de a vorbi plin de *epatant* și de *très chic*,

non. Mă întreb dacă ar rămâne la fel de plăcută și dacă m-aș descărca în fața ei – pur și simplu să-i spun tot, inclusiv ȘTIREA ZILEI. Aș putea s-o fac. Ochii aceia albaștri strălucitori, ca de liliac, aproape că mă imploră s-o fac.

— Și ce te așteaptă în Cleveland? mă întreabă, făcând semn spre rucsacul meu.

Dintr-un buzunar lateral iese colțul unui plic cu adresa expeditorului cât se poate de vizibilă.

Eve Durham

CP 449

Cleveland, OH 44103

Îndes plicul înăuntru.

— Nimic. Mă duc la... unchiul meu.

— Da? zice Arlene, ridicând din sprâncene. Hmm.

— Poftim?

— Mă gândeam că... *Eve* e un nume foarte interesant pentru un bărbat.

Ca un preot la spovedanie, Arlene nu-mi caută privirea. Își încrucișează palmele pe poșeta din poală, se uită fix în față și mă așteaptă să-i spun adevărul. Abia ne-am cunoscut, dar lucruri precum timpul nu prea mai contează când ai de-a face cu un spirit înrudit.

Mă întorc și mă uit pe fereastră la pădurea deasă care defilează neclară pe lângă noi, o mie de copaci transformați într-unul singur.

— Părinții mei au divorțat acum trei luni, zic eu, suficient de tare doar cât să se audă peste bâzâitul motorului. Tata a găsit o înlocuitoare la Denny's.

— La restaurant?

— Da, știu. Majoritatea oamenilor merg acolo pentru micul dejun.

Arlene nu râde la gluma mea, ceea ce o face să-mi placă și mai mult. Unele glume n-au rostul să fie amuzante.

— Nunta a fost acum șase săptămâni. Acum sunt căsătorii.

Pieptul mi se încordează la sunetul propriilor mele cuvinte. Le-am rostit cu voce tare pentru prima dată.

— Eve este mama mea. Locuiește în Cleveland.

Simt mâna lui Arlene atingându-mă ușor pe spate și mă tem pentru ce va urma. Monologul standard. Predica încurajării și insistența de a mă ține tare în fața destrămării familiei americane. E ca un manual. Adulții nu se pot abține când vine vorba de Cuvinte Întețpte.

— E un om bun? întrebă Arlene.

S-ar părea că ea n-a citit manualul.

— Cine?

— Tatăl tău, dragă.

Prin fereastră văd acum oceanul de copaci cu încetitorul: fiecare trunchi, o ancoră; fiecare coroană de copac, un val; mii de crengi șerpuitoare, de frunze, de ace ascuțite de pin. Propria mea reflexie în oglindă arată fantomatic, e translucidă. Sunt o parte din această mare de copaci, din acest peisaj încețșat.

— Toate muchiile mele ascuțite, șoptesc.

Arlene spune ceva, dar o aud înăbușit, ca dintr-o cameră vecină. Zumzetul autobuzului se pierde și el. Se face liniște. Îmi aud doar respirația, bătăile inimii, uzina internă a lui Mim Malone.

Am șase ani, stau întinsă pe podeaua livingului nostru din Ashland și citesc. Mătușa Isabel, venită în vizită de la Boston, stă la vechiul birou cu ruluu al tatei și scrie o scrisoare. Tata bagă capul pe ușă. „Iz, am nevoie de birou. Ai terminat?“ Mătușa Isabel nu se oprește din scris. „Arăt ca și cum aș fi terminat, Bareth?“ Tata își dă ochii peste

cap și își umflă nările. „Ce-i aia bareth?“ întreb eu, uitându-mă peste carte. „El e Bareth“, spune mătușa, arătându-l pe tata. Eu îl privesc întrebător. „Credeam că te cheamă Barry.“ Mătușa Isabel clatină din cap. „Ai crezut greșit, mielușico.“ Mie îmi plac toate poreclele pe care mi le dă ea, dar tata nu se amuză. „Scrii un roman acolo, Iz?“ Ea nu răspunde. „Isabel, cu tine vorbesc.“ „Ba nu vorbești“, zice ea. „Mă iei peste picior.“ Tata oftează, mormăie ceva despre inutilitatea corespondenței, iese din cameră. Eu mă întorc câteva minute la cartea mea, înainte să întreb: „Cui îi scrii, mătușă Isabel?“ „Doctorului meu“, zice ea. Apoi, lăsând jos stiloul, se întoarce spre mine. „Scrisul... parcă îmi netezește cumva muchiile ascuțite ale creierului, știi?“ Dau din cap că da, dar nu știu; cu mătușa Iz, rareori știu ceva. „Uite ce“, zice ea. „Când mă întorc la Boston, să-mi scrii și tu mie. Ai să înțelegi ce vreau să spun.“ Mă gândesc la asta o clipă. „Am și eu muchii ascuțite, mătușă Iz?“ Ea zâmbește, apoi râde, iar eu nu știu de ce. „S-ar putea, mielușico. În orice caz, ar trebui să scrii. E mai bine decât să cedezi în fața nebuliei lumii.“ Aici face o pauză și se uită la ușa unde cu o clipă înainte stătea tata. „Și mai ieftin decât pastilele.“

Sunetele revin. Zumzetul neîntrerupt al motorului autobuzului și vocea lui Arlene, caldă și umedă.

— Te simți bine, Mim?

Continui să urmăresc cu ochiul bun peisajul mișcător.

— Obişnuiam să facem vafe, zic.

O scurtă pauză.

— Vafe, dragă?

— În fiecare sâmbătă. Tata amesteca ingredientele și le bătea cu telul în timp ce eu stăteam pe un scăunel șubred și zâmbeam. Pe urmă eu turnam compoziția în tigaia specială și...

Încă o pauză.

— Da? zice Arlene.

— Poftim?

— Te-ai oprit în mijlocul propoziției, dragă.

Ultima frază a mătușii Isabel îmi răsună în minte cu ecou. „Mai ieftin decât pastilele... lele... lele... lele...”

Mă întorc, strâng din dinți și o privesc pe Arlene fix în ochi. Aleg cuvintele cu grijă, atentă la fiecare silabă:

— Cred că tata este un om bun care a cedat în fața nebuniei lumii.

La început, Arlene nu răspunde. Pare îngrijorată, chiar, deși n-aș putea spune dacă din cauza răspunsului sau a comportamentului meu din ultimele minute. Pe urmă... ochii îi strălucesc și dă din cap.

— Atât de mulți cedează, draga mea. Atât de mulți...

Înaintăm o vreme în liniște și nu știu ce părere are Arlene, dar e plăcut să stai atât de aproape de cineva și să nu simți neîncetat nevoia de a vorbi. Noi două putem exista pur și simplu. Iar eu exact de asta am nevoie acum.

Pentru că sunt Mary Iris Malone și nu sunt bine.